

Arrest

nr. 199 141 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referthenummer 45468.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 17 februari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 17 februari 2017 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“K.A.

(...)

en echtgenote:

B.S.

(...)

Nationaliteit: Kosovo

(...)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 17.02.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

Betrokkenen verwijzen naar artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Betrokkenen stellen dat hun leven in gevaar zou worden gebracht indien ze gedwongen worden, terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen voegen er aan toe dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit en dat de Belgische autoriteiten een belangenafweging dienen te maken, rekening houdende dat de ongemakken niet in verhouding zouden staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. Betrokkenen verklaren reeds enige tijd in België te verblijven. Betrokkenen spreken over een “onredelijke duur”. Volgens de advocaat van betrokkenen is het onwenselijk dat betrokkenen zouden moeten terugkeren naar hun geboorteland gezien het stadium van integratie. Duur van het verblijf gecombineerd met integratie vormt volgens betrokkenen een buitengewone omstandigheid. Mijnheer en mevrouw doen beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden omdat ze in België een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgericht. Het gelijkheidsbeginsel dient toegepast te worden gelet op de regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Verwezen wordt ook naar de actuele toestand in de regio van herkomst, hetgeen volgens de advocaat van betrokkenen weinig verdere uitleg behoeft. Betrokkenen beweren een meerwaarde te zullen zijn voor onze multiculturele samenleving.

Bovenstaande elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ingediend op 08.07.2012, werd beslist op 21.05.2013 en werd door mijnheer en mevrouw betekend op datum van 28.05.2013. Mijnheer en mevrouw betekenden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Mijnheer en mevrouw negeerden deze instructie en verblijven reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Ook eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten werden genegeerd. Om die reden wordt een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar.”

1.3. Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers ook een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan de motieven gelijklopend luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer/Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer/Mevrouw heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 28.03.2013 / 28.05.2013.“

1.4. Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vormen de vierde en vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven in gelijkaardige bewoordingen luiden als volgt:

“INREISVERBOD

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 1° Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft, na het betekenen van het bevel op 28.03.2013, nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 17.02.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in drie middelen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing antwoordt slechts zeer summier en stereotiep. Verwerende partij antwoordt niet in verband met de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Ze stelt gewoonweg dat de elementen ingeroepen door verzoekers tijdens de aanvraag conform art. 9bis reeds voordien zouden zijn aangevoerd tijdens de aanvraag conform art. 9bis ingediend op 8/07/2012.

De beslissing werd aldus niet afdoende gemotiveerd.

Dat verzoekers sinds december 2009 onafgebroken in België verblijven.

Verzoekers verblijven aldus bijna 5 jaren in België. Verwerende partij motiveert niet waarom geen rekening werd gehouden met de lange duur van verblijf van verzoekers in België.

Verzoekers zijn zeer goed geïntegreerd. Ze zijn sinds 2009 in België, ze spreken zeer goed nederlands, ...

Ze hebben een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen.

Dat er duidelijk sprake is van een perfecte integratie van verzoekers.

Er is sprake van een ononderbroken verblijf van verzoekers gedurende bijna 5 JAREN in België.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verwerende partij heeft eveneens een inreisverbod betekend. Ze stelt dat deze werd betekend omdat verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten zouden hebben genegeerd.

Verwerende partij spreekt over eerdere bevelen.

Verzoekende partij kan uit de beslissing niet afleiden waarop deze bevelen betrekking hebben.

Dat de beslissingen (eveneens inreisverbod) niet afdoende werden gemotiveerd.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of

hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekers leven bijna 5 jaren ononderbroken in België, waardoor ze intense affectieve en sociale banden hebben opgebouwd.

Sociale contacten vallen ook onder art. 8 EVRM.

De schending van art. 8 EVRM dient gerechtvaardigd te zijn. Verwerende partij heeft niet afdoende gemotiveerd waarom een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op gezins-of privé-leven."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...) 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk (...)

Er volgt een feitelijke motivering waarbij vooreerst de elementen, aangehaald in de aanvraag van 17 februari 2014, worden opgesomd. Vervolgens wordt vastgesteld: *"Bovenstaande elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ingediend op 08.07.2012, werd beslist op 21.05.2013 en werd door mijnheer en mevrouw betekend op datum van 28.05.2013. Mijnheer en mevrouw betekenden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen*

de 30 dagen. Mijnheer en mevrouw negeerden deze instructie en verblijven reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Ook eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten werden genegeerd. Om die reden wordt een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar."

2.4. Uit bovenstaande blijkt dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald in hun aanvraag van 17 februari 2014. Hij heeft daarbij vastgesteld dat deze elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag van 8 juli 2012 en beantwoord in een beslissing van 21 mei 2013.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op bovenstaande besluit de Raad dat de motieven pertinent en afdoende zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, en de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, merkt de Raad op dat zij geheel niet ingaan op de door verweerder gemaakte vaststelling. Door in hun verzoekschrift enkel de elementen te herhalen uit hun aanvraag van 17 februari 2014, tonen verzoekers niet aan dat in hun geval een onzorgvuldige, onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling van hun verblijfsaanvraag van 17 februari 2014 werd gemaakt. Verzoekers slagen er dan ook niet in de vaststelling dat de elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag van 8 juli 2012 te weerleggen. Deze vaststelling vindt bovendien steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Waar verweerder op goede gronden vaststelt dat de elementen van de huidige aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag, kon de verweerder dan ook redelijkerwijze, in toepassing van artikel 9bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag van 17 februari 2014 onontvankelijk verklaren.

2.5. De bestreden inreisverboden verwijzen uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de wet van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een *"beslissing tot verwijdering(...) gepaard [gaat] met een inreisverbod van maximum drie jaar"* *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*.

In de bestreden inreisverboden wordt uitdrukkelijk verwezen naar het *"bevel [betekend] op 28.03.2013"* waarna verzoekers geen stappen hebben ondernomen om het Belgische en het Schengengrondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat de verwijzing naar de maand *"03"* (maart) een materiële vergissing betreft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat beslissingen tot afgifte van bevelen werden genomen op 21 mei 2013 en dat deze bevelen aan verzoekers werden betekend op 28 mei 2013 en dus niet op 28 maart 2013.

Aangezien zij op 28 mei 2013 in kennis werden gesteld van de bevelen, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden niet te weten om over welke eerdere bevelen het gaat. De materiële vergissing leidt niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd. Deze materiële vergissing kan ook verder geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, aangezien ze de kern ervan, namelijk de vaststelling dat verzoekers geen gevolg hebben geven aan een eerder bevel, niet raakt (cf. RVS 19 januari 2006, nr.153.940). De bestreden inreisverboden steunen derhalve op correcte feitenvinding en verweerder kon, gezien de eerdere bevelen, dan ook in alle redelijkheid gevolg geven aan de verplichting om in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod op te leggen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.6. Verzoekers verwijzen naar het privé- en gezinsleven dat zij gedurende vijf jaren ononderbroken in België hebben opgebouwd. Zij verwijten verweerder niet afdoende te hebben gemotiveerd waarom een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met dit gezins- en privéleven.

Zoals eerder vermeld, werd de aanvraag van 17 februari 2014 onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag van 8 juli 2012 en beantwoord in de beslissing van 21 mei 2013 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

In deze onontvankelijkheidsbeslissing van 21 mei 2013 motiveerde verweerder als volgt: *"Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet*

onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM." Er werd door verzoekers geen beroep ingediend tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing zodat deze definitief is geworden.

Zoals vastgesteld in punt 2.4., weerleggen verzoekers de vaststelling niet dat zij in de aanvraag van 17 februari 2014 dezelfde elementen hebben aangehaald als deze die reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 8 juli 2012. Nu deze elementen, zoals het inroepen van artikel 8 van het EVRM, reeds werden beoordeeld en beantwoord in de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 mei 2013 en niet blijkt dat verzoekers nieuwe elementen aanbrachten in het licht van artikel 8 EVRM, tonen verzoekers niet aan dat verweerder een nieuwe beoordeling moest maken in het licht van artikel 8 van het EVRM of alsnog over artikel 8 van het EVRM moest motiveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De vier middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES